

Fricz Tamás: Kézilabda (és persze foci): elég volt a lúzerségb?l!

2014 június 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Olvasóim tudják, hogy szeretem a sportot és szenvedélyes szurkoló vagyok. S bár jelenleg a futball-vb lázában égek jómagam is {...}

{...} (s vissza is térek még rá), mégsem hagyhatom szó nélkül azt, hogy az el?z? vasárnap a magyar férfikézilabda-válogatott egy biztosan megszerzett világbajnoki részvételt „dobott oda” a szlovéneknek – s nem el?ször történik ilyesmi a magyar csapatokkal.

MAGYARázkodás mindig van, de ebb?l elég volt. Beszéljünk végre a lényegr?l: az állandóan visszatér? LÉLEKTANI összeomlásról.

A magyar válogatott az odavágót, a hazai meccset három góllal nyerte, de úgy, hogy azt a mérk?zést is meg lehetett volna nyerni négy-öt-hat gól különbséggel, ám az utolsó tíz percben már akkor is jött egy részleges összeomlás.

És következett a visszavágó, s a nem éppen „harapós” szlovén környezetben a mieink ötven percen át magabiztosan játszottak, vezettek is, teljesen biztosnak látszott a továbbjutás. De mi történt ekkor? Mindenféle el?zmény nélkül Nagy Lászlóék összezuhantak, egy kétperces emberel?nyt 0–3-ra hoztak, s az utolsó tíz percet 1–8-as „eredménnyel” sikerült abszolválni… A végeredmény: sima kiesés, s elúszni látszik a riói olimpiai részvétel lehet?sége, azaz a férfikézilabda-válogatott igen nagy gödörbe került.

A csapat 110 percen át simán jobb volt a szlovéneknél, ám az utolsó tíz percben felfoghatatlan módon összeesett, darabjaira hullott és totál amat?r benyomást keltett. Akkor estek össze, amikor a legkevésbé lett volna szabad, s úgy estek össze, hogy már az ellenfél és annak közönsége sem bízott igazán a továbbjutásban. Mondjuk végre ki, hogy mi is ez valójában: ez lúzerség.

Azt hiszem, sokaknak, s így nekem is elegem van a MAGYARázkodásokból: sok volt a sérült (a szlovéneknél legalább ugyanannyi volt!), fáradtak voltak a veszprémiek a Final Four-részvétel után (profi sportolók, úgy tudtam!), esett az es?, fújt a szél és egyáltalán, lejtett a pálya (miközben a bírókra egy rossz szavunk sem lehetett). Hát nem: elég volt a mellébeszélésekb?l! Mondjuk ki végre: a sportbeli viszonyok is tükrei az országban uralkodó állapotoknak, a sportbeli sikerek vagy kudarcok is összefüggenek egy ország erejével, ?szinteségével, a problémák elkenésével vagy feltárásával, a tiszta beszéddel vagy a zavaros, nyúlós-nyálkás mellébeszélésekkel. (Szeretném gyorsan leszögezni: soraim egyáltalán nem Mocsai Lajosról szólnak, akit kiváló edz?nek tartok, hanem egy átfogó jelenségr?l beszélek.)

Mondjuk ki azt is: ezek az állandóan ismétl?d? és érthetetlen kudarcokra adott magyarázkodások és mellébeszélések még mindig az itt maradt kádárizmus megnyilvánulásai. „Csak ne változzon semmi”, „csak az állás megmaradjon”, „neked is egy kicsit, nekem is egy kicsit” stb., stb. Ha tetszik, ha nem, ki kell mondanunk: a sport nagyon sok szegmensében nem történt meg a rendszerváltás (különös tekintettel a „magyarfocira”), nem alakult ki a jó értelemben vett profizmus, helyette jönnek a halálra unt dumák a sérültekr?l, a ködr?l, a tanulságok örök id?kig tartó levonásáról és következményképpen marad a totálisan változatlan amatörizmus.

Miközben a sportszeret?k és szurkolók száz éve tudják: f?ként a csapatsportágainkban, immáron hosszú évek-évtizedek óta újra és újra el?jön ugyanaz a jelenség: megnyert helyzetekben a mentális szétesés, a lelki tartást elveszt? darabjaira hullás és az elkeserít? megsemmisülés. Sokan emlékeznek még a sydney-i olimpiára, amikor a n?i kézilabda-válogatott az olimpiai dönt?ben hatgólos el?nyt herdált el az utolsó tizenöt percben, azután a 2003-as vb-dönt?re, ahol tíz másodpercet kellett volna kibírni labdatartással, de ez sem sikerült (sajnos éppen az egyébként világklasszis Görbicznek nem) és a franciák nyertek hétgólos hátrányból. De aligha kell bárkit emlékeztetnem a legutóbbi magyar–román foci-vb-selejtez?re, ahol az utolsó percek érthetetlen szétesésének és lelki összezuhanásának következtében a románok kiegyenlítettek, s kár lenne említenem a bukaresti román–magyart…

Világossá kell végre tenni: bármilyen nagy is id?nként a mellényünk, óriási mentális, lelki problémákkal küszködnek egyes csapataink, legyen az válogatott vagy klubcsapat, s ennek immáron sajnos hagyománya van. A lelki problémák mögött vélhet?en önbizalomhiány, és sajnos amatörizmus rejlik, ami azt jelenti, hogy a nagy kihívások nem inspirálóan hatnak az egyénekre, hanem inkább összetöri ?ket. A helyzet egyszer?: az amat?r összeomlik, ha nagy tétekr?l és kihívásról van szó, a profi ezzel szemben ekkor nyújtja a legtöbbet.

A feladat nem olyan bonyolult: gondolkodási paradigmát kell váltani a sport területén is. Ki kell végre mondani, ha valami amatörizmus, s az amat?röket fel kell váltani profi játékosokkal. Ugyanis teljesen emberi dolog, ha valaki mondjuk tartósan képtelen jól kezelni egy kiélezett szituációt, például egy idegenbeli meccset több ezer vagy tízezer ellendrukker el?tt. A helyzet egyszer?: ez az ember nem profi, hiába van ott. Semmi baj ezzel, az illet? az élet más területein kiváló, kreatív munkaer? lehet. Ám ha – „jó kádárista” módjára – újra és újra betesszük az ilyen embereket a csapatainkba, akkor annak a végeredménye az, ami Szlovéniában történt: lúzerség és újra lúzerség.

Profizmusra van szükségünk! Nem csak a sportban, hanem az élet minden területén. A Veszprém férfi- és a Gy?r n?i csapata már nyilvánvalóan az, mert profi játékosokat vásárol a két klub, s ezek a játékosok hozzák azt a „pluszt”, amit sajnos sokszor a „tisztán” magyar csapataink még képtelenek hozni.

Meggy?z?désem, hogy a magyar politika már régen elindult a profizmus irányába, s ennek már látszanak a jó hatásai. Jó lenne végre, ha a magyar sportban is megjelenne valami hasonló, mondjuk akár a fociban. De ehhez az kell, hogy az amat?rre ne mondjuk azt, hogy ? egy éppen fáradt profi…

mno.hu - Fricz Tamás

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló